Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 293 van 21 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien de oude titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2026 met refertenummer 135661.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, aan wie een visum type C was toegekend, kwam op 29 augustus 2024 het Schengengebied binnen via de luchthaven van Düsseldorf.

1.2. Op 19 september 2024 legde verzoekster een aankomstverklaring af bij de gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout, waaruit blijkt dat zij werd toegelaten tot verblijf tot 25 november 2024.

1.3. Verzoekster diende op 29 oktober 2024, in functie van haar Nederlandse dochter, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 29 april 2025 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Verzoekster diende op 19 juni 2025, opnieuw in functie van haar Nederlandse dochter, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfkaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.6. Op 12 december 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 18 december 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 19/06/2025 werd ingediend door:

Naam: [Y.]
Voornaam: [F.]
Nationaliteit: Turkije
[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg opnieuw gezinshereniging aan met haar dochter [Y.H.] (RR […]) die de Nederlandse nationaliteit heeft, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen';

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn in het land van herkomst werden de volgende documenten voorgelegd:

Onvermogen in het land van herkomst:
● Origineel Turks document met vertaling dd. 29/07/2024 & 24/12/2024 (Voorzitterschap van de Sociale zekerheidsinstelling) PENSIOEN INFORMATIE: betrokkene ontvangt een overlijdenspensioen.
● Origineel Turks document met vertaling dd. 13/12/2024 (Algemeen directoraat voor pensioendiensten): ontvanger van een nabestaandenpensioen (echtgenoot) en valt onder de algemene ziektekostenverzekering
● Origineel Turks document met vertaling dd. 24/12/2024 dat betrokkene een eigendom heeft in het land van herkomst.

Overmakingen van geld

● 2 overschrijvingen via Western Union op andere namen. Gezien deze overschrijvingen naar andere personen verzonden zijn en niet aan betrokkene kunnen deze niet aanvaard worden als bewijs van de afhankelijkheidsverhouding tussen referentiepersoon en betrokkene.
● 2 verklaringen op eer dat familie geld heeft meegenomen naar Turkije voor betrokkene. Zonder bewijs dat betrokkene deze gelden ontvangen heeft kunnen deze verklaringen op eer niet aanvaard worden. Het gesolliciteerd karakter kan niet worden uitgesloten.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst/oorsprong ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogend te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene een nabestaandepensioen ontvangt in Turkije en dat zij er onroerend goed bezit. Betrokkene is aldus vermogend in het land van herkomst, zowel wat betreft inkomsten als onroerende goederen. Uit niets blijkt dat zij met haar beschikbare vermogen er niet in slaagde te voorzien in haar levensonderhoud.

Hoe dan ook kan een financiële/materiële afhankelijkheid van betrokkene ten opzichte van de referentiepersoon op geen enkele manier blijken. Er werden weliswaar enkele bewijzen van financiële steun voorgelegd, maar geen enkel stuk kan worden weerhouden ter staving van de afhankelijkheids-relatie tussen referentiepersoon en betrokkene, zoals hierboven gemotiveerd.

Het gegeven dat betrokkene sedert 29/10/2024 in België en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Aangezien betrokkene niet onvermogend was in het land van herkomst en er niet kan blijken dat zij reeds in het land van herkomst financieel/materieel ten laste is van de referentiepersoon, zijn de voorwaarden voor verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis, § 2, eerste lid, 4° niet voldaan. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene moet worden ingetrokken.

Andere voorgelegde stukken (o.a. bestaansmiddelen van de referentiepersoon en haar echtgenoot, ziektekostenverzekering, OCMW-attesten, etc.) doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Voor zover de rekeninguittreksels en de medische factuur werden voorgelegd in het kader van het ten laste zijn, dient opgemerkt te worden dat ze hoe dan ook niet bewijzen dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon aangezien ze betrekking hebben op een periode dat betrokkene reeds haar land van herkomst had verlaten.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

"2.1.1.
Dat conform artikel 40bis § 2, 4° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, hun bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Dat overeenkomstig artikel 50, § 2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt:

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:
a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;
b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (…)".

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat zij ten laste is van zijn Nederlandse meerderjarige dochter, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoekster onvermogend zou zijn en zij ten laste van haar dochter is en was op het ogenblik dat zij in Turkije verbleef.

Dat verzoekster nochtans aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij in Turkije onvermogend is en zij afhankelijk was van de financiële steun van haar dochter.

Zo heeft verzoekster onder meer een document voorgelegd van het overlevingspensioen dat zij ontvangt en waaruit blijkt dat zij maandelijks 401,32 Turkse Lira ontvangt, wat overeenkomst met een bedrag van welgeteld 8 EUR. Hiervan kan verzoekster uiteraard niet leven.

Daarnaast heeft verzoekster nog bewijzen van geldverzendingen overgemaakt, evenals verklaringen van haar familieleden dat zij cash geld hebben meegenomen afkomstig van verzoeksters dochter om aan verzoekster te geven wanneer zij naar Turkije op bezoek gingen.

Verweerder verwijst naar het feit dat verzoekster een onroerend goed zou bezitten in Turkije, doch dit betreft een zeer kleine woning in een dorp, waardoor de waarde van de woning zeer gering is.

Dat verzoekster in Turkije dan ook vermogend zou zijn, is dan ook pertinent onwaar.

Bovendien somt de bestreden beslissing de documenten op, zonder dat evenwel omstandig wordt gemotiveerd waarom deze documenten niet van aard zijn om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van haar gezin.

Dat een loutere opsomming echter niet volstaat en een schending behelst van de motiveringsplicht.

Het volstaat immers niet deze documenten op te nemen in de opsomming en vervolgens te concluderen dat verzoeker niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Verzoeker mag verwachten dat verweerder concreet uiteenzet waarom de overgemaakte documenten niet volstaan, quod non in casu (RvV, 12 mei 2022, nr. 272.635).

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het algemene motiveringsbeginsel.

2.1.2.
Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De

precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.
Dat verzoekster diverse documenten heeft voorgelegd, doch verweerder deze geenszins op een zorgvuldige wijze beoordeeld heeft en het dossier van verzoekster niet op een zorgvuldige wijze behandeld heeft, zodat er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

2.1.4.
Verzoekster verwijst voorts naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt:

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoekster beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG:

"2.1.4. Ten laste komende familieleden
Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid' voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen."

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoekster voorgelegde stukken dan ook aanvaard dienen te worden.

Dat verzoekster bovendien nog bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat door haar dochter geld werd overgemaakt ten tijde van het verblijf van verzoekster in Turkije.

Verzoekster was in Turkije dan ook afhankelijk van de financiële steun van haar Nederlandse dochter en heeft dit wel degelijk aangetoond, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 40bis, § 2, 4° Vw. door de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet in overweging te nemen.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.5.
Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40bis, § 2, 4° Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoekster correct aangeeft, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeksters verblijfsaanvraag wordt afgewezen omdat uit de door haar aangebrachte stukken niet blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat er in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en haar Nederlandse dochter. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekster kan geenszins worden gevolgd waar zij lijkt te willen stellen dat de motivering van de bestreden beslissing vaag, duister, niet ter zake dienend, onduidelijk, onnauwkeurig, ongeldig of stereotiep zou zijn. Een eenvoudige lezing van deze beslissing leert dat de motivering de specifieke situatie van verzoekster in aanmerking neemt en zeer duidelijk is. Ten overvloede duidt de Raad nog dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling voorziet dat een bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van deze Unieburger en hem begeleidt of vervoegt.

De Raad stelt vast dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat uit de aangebrachte stukken niet kan worden afgeleid dat zij reeds in haar land van herkomst of origine ten laste was van haar Nederlandse dochter en zij dus niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten, maar dat zij met haar betoog niet aantoont dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding, dat enig relevant document over het hoofd werd gezien of dat verweerders appreciatie van de aangebrachte documenten kennelijk onredelijk is. Verzoekster verklaart weliswaar dat zij officiële stukken aanbracht waaruit blijkt dat zij maandelijks een pensioenbedrag ten belope van 401,32 Turkse lira ontvangt waarvan zij onmogelijk kan overleven, maar bij nazicht van de voorgelegde attesten stelt de Raad vast dat het uitbetaalde bedrag 10 434,36 Turkse lira betreft. Verzoekster brengt geen gegevens aan omtrent de levenskost in haar herkomstregio in Turkije waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het uitgekeerde bedrag, mede gelet op het feit dat zij er ook over een woning beschikt, niet kan volstaan om er in haar levensonderhoud te voorzien en verweerder dus, onder meer op grond van dit document, onterecht concludeerde dat verzoekster in haar land van herkomst niet onvermogend was en niet als ten laste van haar Nederlandse dochter kan worden beschouwd.

Inzake de bewijzen van geldoverschrijvingen en de verklaringen op eer van familieleden dat zij tijdens hun vakanties in Turkije geldsommen afkomstig van de referentiepersoon zouden hebben overhandigd aan verzoekster, heeft verweerder geoordeeld dat deze niet volstaan als bewijs van een afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar Nederlandse dochter. Dit omdat uit de aangebrachte geldoverschrijvingen niet blijkt dat verzoekster de begunstigde was van de geldstortingen en er geen stukken waaraan bewijskracht kan worden toegekend voorliggen waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster effectief contant geld vanwege haar dochter ontving. Verzoekster toont niet aan dat deze vaststellingen incorrect zijn.

Verzoekster spreekt verweerder ook niet tegen waar hij op grond van voorgelegde documenten heeft vastgesteld dat zij in Turkije over een onroerend goed beschikt. Zij poneert louter dat het een zeer kleine woning in een dorp betreft, waardoor de waarde van dit goed zeer gering is. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekster met betrekking tot de waarde van haar onroerend goed geen enkel overtuigingsstuk voorlegt, waardoor haar bewering ongestaafd blijft. Het gegeven dat verweerder het feit dat verzoekster beschikt over een eigen woning, wat onder meer inhoudt dat zij geen huurlasten heeft, betrekt bij de beoordeling van vraag of zij ten laste is van een verwant in België is ook niet kennelijk onredelijk. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de eventuele geringe waarde van het onroerend goed waarover verzoekster beschikt ook niet noodzakelijk impliceert dat zij onvermogend is, dan wel voor haar levensonderhoud volledig was aangewezen op de financiële en materiële steun van haar in België verblijvende Nederlandse dochter.

Door aan te geven dat zij niet akkoord gaat met verweerders appreciatie van de aangebrachte stukken toont verzoekster niet aan dat het foutief, dan wel kennelijk onredelijk is om te concluderen dat niet kan worden aangenomen dat zij in Turkije onvermogend is en dat zij ten laste is van haar in België verblijvende Nederlandse dochter.

Uit voorgaande vaststellingen volgt ook dat verzoeksters bewering dat verweerder zich in de bestreden beslissing louter beperkt tot het geven van een opsomming van de door haar voorgelegde stukken, zonder te motiveren waarom deze stukken niet aantonen dat zij in haar land van herkomst te laste was van de referentiepersoon – in casu haar Nederlandse dochter – feitelijke grondslag mist. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder alle stukken die verzoekster aanbracht om een afhankelijkheidsrelatie aan te tonen in ogenschouw heeft genomen en heeft toegelicht waarom deze niet volstaan om vast te stellen dat verzoekster in het land van herkomst of origine ten laste was van haar Nederlandse dochter.

Voorts merkt de Raad nog op dat verzoeksters theoretisch betoog en haar verwijzingen naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie van de Europese Unie en naar een mededeling van de Europese Commissie in casu niet dienend zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat verweerder enig voorgelegd bewijsstuk ter staving van verzoeksters beweerde afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon heeft geweerd – bijvoorbeeld, zoals verzoekster aangeeft, omdat het document niet zou zijn afgeleverd door de bevoegde autoriteiten in het land van herkomst –, of dat hij verzoekster zou hebben verhinderd enig bewijsstuk, dat zij nuttig achtte om deze afhankelijkheidsrelatie aan te tonen, voor te leggen. Zoals eerder werd aangegeven, oordeelde verweerder louter dat de door verzoekster voorgelegde stukken onvoldoende aantonen dat zij ten laste is van haar in België verblijvende Nederlandse dochter om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, blijkt niet.

2.1.2.3. Verzoeksters beschouwingen leiden ook niet tot de conclusie dat enig ander, niet nader omschreven, rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ze verschaft de volgende toelichting:

“2.2.1.
Dat, ten gevolge van de aan verzoekster betekende beslissing, verzoekster niet in België kan verblijven en zij hierdoor van haar Nederlandse dochter wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve een schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.
Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag

voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is de moeder van de referentiepersoon, vormden in Turkije effectief een gezin en dit opnieuw na de aankomst van verzoekster in België, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.
Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekster en de band met haar dochter en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar dochter teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.
Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar Nederlandse dochter) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.5.
Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat het feit dat de bestreden beslissing geen directe verwijderingsmaatregel bevat, hieraan niets afdoet.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de weigering om een verblijfsvergunning af te leveren en de beslissing tot intrekking van een verblijfsvergunning door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM (ECHR, Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration, 31 augustus 2020 update, p. 23-24).

De grenzen tussen de positieve en negatieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een 'fair balance'-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds (EHRM, 26 april 2018, Hoti v/Kroatië, § 122; EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse v/Nederland, § 106).

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Volgende factoren spelen hierbij een rol: de mate waarin het gezinsleven wordt belemmerd, de bindingen met het gastland, de hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst van de vreemdeling verder te zetten en de vraag of er overwegingen zijn van openbare orde die zouden doorwegen om het recht op het privé- en gezinsleven te ontzeggen (RvV 1 juli 2021, nr. 257.594).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden op grond van schending van artikel 8 EVRM."

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoekster een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende op grond van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is dus op grond van de bepalingen van dit wetsartikel dat verweerder diende te onderzoeken of verzoekster in aanmerking kwam voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Verweerder heeft, na een grondig onderzoek, geconcludeerd dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon – in casu haar Nederlandse dochter – waardoor zij niet voldoet aan één van de voorwaarden om, overeenkomstig artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Het loutere feit dat verzoekster van oordeel is dat zij op basis van artikel 8 van het EVRM verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden

impliceert niet dat verweerder niet zou vermogen vast te stellen dat zij niet voldoet aan de vereisten om een recht op verblijf te genieten op grond van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster zich niet op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, ziet de Raad dan ook niet in waarom verweerder – zoals verzoekster voorhoudt – een belangenafweging in het licht van deze verdragsbepaling zou dienen door te voeren of zou moeten motiveren waarom hij van mening was dat zij niet (alsnog) op grond van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. Artikel 8 van het EVRM houdt daarenboven geen bijzondere formele motiveringsplicht in (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)). De bestreden beslissing verhindert verzoekster ook geenszins om, indien zij van oordeel is dat zij, gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk dient te worden gemachtigd een aanvraag hiertoe in te dienen. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet biedt haar de mogelijkheid om dit te doen. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarnaar verzoekster verwijst laat hier niet anders over denken. In casu is er immers geen sprake van een besluitvormingsproces dat effectief leidt tot een inmenging in het gezinsleven. Daargelaten de vraag of er in voorliggende zaak een gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt bestaat – verzoekster en haar dochter leefden immers jarenlang gescheiden van elkaar en een afhankelijkheidsband werd niet aangetoond – moet worden gesteld dat de beslissing die werd genomen op grond van de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden om een verblijfstitel te verkrijgen op basis van een specifieke wetsbepaling op zich niet inhoudt dat verzoekster wordt gescheiden van haar dochter. Er moet tevens worden herhaald dat de bestreden beslissing verzoekster ook niet de mogelijkheid ontneemt om alsnog een verblijfsmachtiging aan te vragen. Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat aan een vreemdeling een verblijfstitel dient te worden afgegeven die, overeenkomstig de Belgische regelgeving, slechts kan worden verstrekt indien aan specifieke voorwaarden is voldaan en die aanleiding geeft tot meer rechten dan deze die dienen te worden erkend om een recht op een gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, te kunnen garanderen.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoekster om, met haar uiteenzettingen aangaande artikel 8 van het EVRM, de Raad ertoe te brengen in de plaats van het bevoegde bestuur – dat hiertoe, zoals gesteld, kan worden gevat – te bepalen of zij op basis van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd, kan het volstaan te benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt zelf beslissingen te nemen omtrent het al dan niet toekennen van een verblijfsstatus aan een vreemdeling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen middelen aangevoerd die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,	voorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,

T. LEYSEN

De voorzitter,

G. DE BOECK